

— Бочо, — извика пакъ татко му. — Я опитай, дали можешъ довлѣче ѣукъ едно отъ отсѣчени-тѣ дървета! Вижъ, което има по-дълъгъ и по-якъ чаталъ на върха.

Бочо се затече и улови едното дърво. Но то бѣше много тежко; не можа да го вдигне цѣло. Тогава той го привърза съ ремика си, подложи рамо и го повлѣче. Съ мъжа го довлѣче до дървото, на което висѣше баща му и съ още по-голѣма мъжа се залови да го изправи нагоре по него. Половинъ часъ се труди така. Потъна въ потъ, рамото му се израни отъ грапавото дърво. Но най-сетне го изправи до толкова, че бащата можа да стѣпи на него, улови се за клона, после за стѣблото и се спуствна

долу. Тамъ той легна по грѣбъ, докато отпочине. Следъ това стана и прегърна Боча.

— Мило дете, — каза му той, като го милваше по лицето съ коравата си рѣка. — Знаешъ ли, че ти спаси живота ми. Самъ Господъ те проводи да дойдешъ съ мене. Тукъ щѣхъ да загина, ако не бѣше ти да ми помогнешъ!

Вечеръта разказа всичко на майка му. Тя слушаше и плачеше отъ радостъ.

— А пъкъ ти не го искаше, Найдене, — рече тя на мъжа си. — Видишъ ли го — той не е вече дете, а цѣлъ мъжъ, щомъ е можалъ да спаси тебе отъ смъртъ и всички насъ отъ зла беда...

Георги Райчевъ

ГРОЗДОБЕРЪ

Въ есеннитѣ дни чудесни, отъ зори до късенъ мракъ, съ викове и звѣнки пѣсни гроздоберътъ почна пакъ.

Гледамъ, ямъ, бера и тичамъ и изсипвамъ кошъ следъ кошъ, гроздоберътъ азъ обичамъ като дълго чаканъ гостъ.

Пълни кораби се връщатъ съ едри, сладки гроздове, — есенъта сега ни праща свойтѣ чудни дарове.

Вас. П. Нешевъ

ТРАКИЯ

Любима Тракия — предъ менъ изникватъ твоитѣ полета, къмъ тѣхъ се нося вдъхновенъ, любовъ къмъ тѣхъ у мене свѣти.

Азъ искамъ скоро тука день възторженъ, волень да изгрѣе и всѣки погледъ, озаренъ отъ свободата, да се смѣе.

Води ме, коньо мой, води — зора надъ Тракия бѣлѣе, азъ чувамъ синитѣ води, какъ плискатъ волно изъ Егея...

Симеонъ Мариновъ